

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 25. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Dvojna mera.

Naši Nemci in nemškutarji imajo vedno dvojno mero. Drugačno če gre za nje, drugačno če za nas Slovence. Znano je, da je mestni zbor v Ljubljani sklenil, da se napravijo jedino slovenski ulični napisi v Ljubljani. Kakšen krik je nastal v nemškem taboru. Vsa liberalna in nemškonarodna glasila od „Neue Freie Presse“ do celjske „Deutsche Wacht“, vse je pisalo in zdihovalo, kakor bi v Ljubljani zares Nemce drli na meh. Kdo bi mislil, da bodo gospodje tudi drugod tako gledali, da se vrši narodna enakopravnost, ko so tako občutni v Ljubljani.

Kaj še?! Ko smo v Celji, sodeč po svoji pameti, da pač pri nas ne more biti krivično, kar je v Ljubljani pravično, se oglašili za dvojezične napise, so pa zopet zagnali Nemci hrup. Celjsko nemštvo ne vé, kaj je vse bilo v nevarnosti. Vsakdo pa vé, da je po prebivalstvu Celje bolj slovensko, nego Ljubljana nemška, ali vendar se naši Nemci niso mogli dovolj načuditi naši predrznosti. Pri tem je pa še to omeniti, da je ljubljanska okolica popolnoma slovenska, in torej glede za okoličane samoslovenski napisi popolnoma zadoščajo, dočim jedino nemški napisi pač ne ustrezajo celjskim okoličanom. Okolica celjska je čisto slovenska. To je priznal celo dr. Foregger, ko je odgovarjajoč na neki nasvet, da bi se naj v Celje inkorporirale nemške vasi v okolici, da se pomore celjskemu nemštvu, ako se mu že priloži udarec s slovensko gimnazijo v Celju, se izrazil, da okrog Celja ni nemških vasi.

Kdo morda poreče, da je razlika mej Celjem in Ljubljano, ker je Ljubljana stolno mesto. Pa naj velja! Zakaj pa se v Gradci in v Celovci ne napravijo dvojezični napisi. Na Koroškem in na Štajerskem je vendar dosti več Slovencev nego na Kranjskem Nemcev.

Pa poglejmo naše šole. V nekaterih krajih na Štajerskem so se morale šole nekoliko bolj posloveniti, ker ni dovolj nemških otrok. In poglejte kako naglo so Nemci se oglašili in zahtevali zanje svojih šol, dasi jih niti toliko bilo ni, kolikor jih zakon zahteva za osnovo kake šole. Na Koroškem, pa tudi v Kočevji na Kranjskem pa jim ne pride na misel, da bi za slovenske otroke napravili slovenske šole in se našim popolnoma opravičenim željam na vso moč ustavljajo. Njih geslo je, da je glavna naloga Avstrije potujčiti slovanske narode v Avstriji.

Znamenito je pa, da ne le, da nam sami ničesa ne privolijo, temveč proti nam še druge podpirajo.

Na Primorskem z nemštvom ne gre, to so se že prepričali tudi Nemci. Zato pa zagovarjajo proti nam gospodstvo Italijanov. Vender je predsedstvo višjega deželnega sodišča v Trstu izdalo ukaz, da morajo okrajna sodišča na Primorskem napraviti dvojezične napise, pečate in tiskovine. V italijanskih krogih je to vzbudilo veliko nevoljo. Sklepali so se najraznovrstnejši protesti, da naj ministerstvo to naredbo prekličé, saj izdala se je na izrečno željo gospoda pravosodnega ministra. Italijanom se toliko še ne čudimo, kajti tukaj gre za njih dosedanje predpravice. Dobro

vedo, da je njih italijanstvo v Primorji podobno dalmatinstvu, kjer je izginilo, kakor sapa, ko se je od zgorej odtegnila pomoč. To italijanstvo živi se namreč le od vladne milosti. Drugačno postopanje od zgoraj bi nakrat pokazalo slovanški obraz marsikaterega italijanskega kraja.

Naravnost vse obsodbe je pa vredno, da so vsi nemškoliberalni in nemškonarodni listi v tem vprašanji na strani Italijanov in se kar kosajo z italijanskimi, kako bi bolj upili o krivici, ki se godi Italijanom. Tisti Nemci, ki se tako potegujejo za dvojezične napise v Ljubljani, jih pa za nobeno ceno ne privoščijo primorskim Slovanom pri sodiščih. S tem se je pač v vsej nagoti pokazala nemška krivičnost. Sedaj vidimo, da Nemcem je glavni smoter, nas Slovence uničiti, in da to dosežejo, so pripravljene se zvezati s komur koli. Vse njih govorjenje in pisarenje o narodni enakopravnosti je le pesek v oči. Zaradi tega pa tudi ni umestno, da se Slovenci v stvari oziramo na Nemce, češ, da bodo potem nam pravičnejši. S tem le vzbujamo njih predrznost, ker jim kažemo našo slabo stran. Iz pravcoljubja nam nemški liberalci ali pa nacionalci ne bodo nikoli nič dovolili. Pri njih bode vedno veljala dvojna mera, jedna, kakor gre za Nemce in Italijane, druga kakor gre za nas.

Celjske novice.

(Slovenska gimnazija v Celju), se bo vender le osnovala. V proračunu, katerega je vlada predložila državnemu zboru, za leto 1895. po-

LISTEK.

Na grobéh.

Vseh mrtvih dan!
Bledó trepeče nad grobovi
Tisoč svetil,
In križe, kamne vrh gomil
Jesenski venčajo cvetovi —
Vseh mrtvih dan!

Gregorčič.

Čez ovenelo, mrtvo polje brijejo jesenski vetrovi. Na nebu — nizko, malone pri zemlji, — visijo sivi oblaki. Mrzlo je. — Listje dreves je že večinoma odpalo. Gole veje ravnodušno zró v nebo, sanjajoč o zlati pomladi, in o pticah, katere so žvrgolele za poletja v vejah. A zdaj jih ni! — Le ciprese so zelene. V nizko povešenem listju se glasi tajen šepet nalik pesmi žalostinki. . .

Kako sem sam! Koliko različnih obrazov, kako raznovrstni ljudje šetajo krog mene, — a vendar sem tako osamel. Vsi oni, katere sem ljubil, kateri so me cenili, vsi oni so mrtvi, — mrtvi. Mir jim, mir jim! — — —

Kako živo je danes na pokopališču, na kraju mirú in večnega pokoja! Neštevilno lučic brli na grobovih, koje so prižgali živeči, milim pokojnikom. Prihiteli so, obiskat grobov, obiskat onih, ki spé tukaj vekovečno spanje, ki so rešeni spon, koje nas potiskajo v prah, ki so rešeni bédé in rev življenja. Marsikatero obličje je rosno, —

porosile so je pekoče solze. Zakaj, zakaj? Oni, ki tukaj spijo, so rešeni. Rešeni so borb in pez življenja. Zakaj tedaj plač?! Solze živim, solze onim, ki trpé bédó, ki so nesrečni, koje preganjajo radi prepričanja njihovega. Njim te solze!.. A onim, ki spé v črni zemlji, onim — mir! —

Pred velikim mramornatim spomenikom, stoji črnoblečena gospa in plaka. Tik nje pa stoji kako šestletno dekletce ter vpraša najivno, turobno zroč v jokajočo mater: „Zakaj pa oče ne vstane, ako tukaj spi? Saj pa ti in jaz in Mirko vstanemo vsako jutro“.

Slušam in v duši mi zvené besede posnikove:

„Kako zašlo si ti na grob,
Ti malo, ti neskrbno dete?“

Tam ob zidu pa so grobovi brez križev, brez lučij. Le tu in tam plaka kaka sirota, koji stresa mrz tanko odeto telo. Mir tudi tem, mir! — —

Čez ovenelo, mrtvo polje brijejo jesenski vetrovi. Na nebu nizko, malone pri zemlji, — visijo sivi oblaki. Mrzlo je. . . Listje dreves je že večinoma odpalo. Gole veje ravnodušno zró proti nebu, sanjajoč o zlati pomladi, o pticah, katere so žvrgolele za poletja v vejah. A zdaj jih ni! — Le ciprese so zelene. V nizko povešenem listju se glasi tajen šepet nalik pesmi žalostniki. — — Vsi oni katere sem ljubil, kateri so me ljubili so mrtvi, . . . mrtvi!

Tudi ti, tudi ti Davorine že spiš tam nekje na majhnem pokopališču borne gorske vasice,

Lani je bilo, — sredi oktobra. Šetala sva na polju, kojemu že je vtisnila jesen svoj uničujoč pečat.

V zraku je letela jata ptic. Selile so se v južne kraje. Pokazal si proti nebu in tiho djal: „Glej, kako bistro, kako ponosno hité proti jugu. A marsikatera bode na poti omagala in prihodnjo pomlad je ne bo več nazaj. — Tako smo tudi mi. Kako ponosno, s kakimi upi in nadami stopamo v življenje. A čestokrat, žalibog, omagamo v borbah za vsakdanji kruh. Zavejejo ledeni vetrovi, nesreča, sovraštvo nam stavi na pot razne zapreke in — omagamo. S strtimi jadri prijadramo v luko miru, — v grob“. Z roko si mahnil po zraku, kakor bi hotel odgnati te neprijetne misli in zakašljaj si otlo. — — —

Štirinajst dni potem pa smo te spremili v luko miru, na — pokopališče. Mir ti, mir! — —

Čuj te zvoke! Kako mi segajo v srce! . . . „Dona si pacem oeternam, Domine“. Daj jim mir in pokoj! . . .

Bil si mi prijatelj, Davorine. Ali ne jedin, ne! Imel sem jih več. A prišli so trenotki, ko so se obrnili od mene, ko so mi začeli vračati ljubezen s sovraštvom, ko so me začeli grditi, in obrekovati ter zavijati misli in dela moja. . . Ko sem storil kaj dobrega, trdili so da delam to iz sebičnosti, radi lastnega dobička. Ko sem se vedel kot mož, trdili so, da se vedem tako

stavljena je svota za osnivanje samostojne nižje gimnazije sè slovensko-nemškimi naučnimi jeziki. Osnovati se ima ta gimnazija v jeseni prihodnjega leta. Državni zbor bode ta vladni predlog sprejel, o tem ni dvoma; kajti sklenili so, da bodo za to glasovali Hohenwartov klub, in mladočeški klub; ravno tako glasuje za to poljski klub. Tako se bo konečno vender le izpolnila v nekaki meri dolgoletna želja slovenskega naroda na Štajerskem, in bo vkljub temu, da je vse nemštvo, kar ga je v tej polovici Avstrije šinilo po koncu, ter vpilo, da se Slovincem ne sme nič dati, da Celje mora ostati nedotakljiva nemška posest. Nemški krič ni obveljal; zmagala je pravična stvar. Pridobitev sama na sebi res ni velika; ali da smo Slovenci to dosegli pri teh skrajno neugodnih razmerah, to je, kar nas tolaži, kar nam daje upanje, da bomo pri pametni porabi razmer in previdnem postopanju, na podlagi te nove pridobitve korakali naprej, ter konečno dosegli popolno zmago! Ko se pa veselimo tega vspeha, ne smemo nikdar pozabiti hvale onim možem, kateri so vedeli porabiti pravi trenutek, da so dobili besedo od vlade, da bode spolnila to zahtevo slovensko; in to gre popolna in zaslužna hvala pred vsem poslancu celjskega okraja g. Mihaelu Vošnjaku!

(Podkloster in Bruck). Kako burna je bila volilna borba v Ljubnem in v Brucku med lažiliberalnimi in vsenemškonacijalnimi Nemci, o tem so nas — iznenadili brzojavni zadnjih dni, da je ta borba zahtevala — človeško žrtvo. Sovrašstvo med samo nemškimi volilci je vskipelo do take srditosti, da so ubili nekega delavca in ubitega vrgli v Muro. Tak je sad zlonemške kulture. — Nemški časniki — komaj da so prinesli brzojavna poročila o ti prežalostni dogodbi, — molčijo, kakor grob. — Seveda, ko bi se to zgodilo pri slovenski volitvi, to bi bilo vpitje po vsenemških trobilih. Kaka ogorčenost, stud in gnus bi letel na uboge slovenske volilce, in ne bi ga bilo Nemca, ki bi ne izrekel nove kletve o razdivjanem ljudstvu in ne bi ga bilo Slovenca, ki bi mogel v takem slučaju obdržati neskrunjeno ime napram nemškimi šovinistom. Pa kdo nam da pravico, da tako mislimo o vsenemškem šovinizmu na Avstrijskem? — Spominjamo se o nesreči podklosterski leta 1890. Ko je v tepežu, kterege so nahujskali nemški naši sovražniki, ponesrečil zaslepljen napadalec. Koliko gnjeva, studa in gnjusa se je izlilo takrat na slovensko ljudstvo, s koliko perfidnostjo so krivili nemški listi velezaslužnega poslanca Gregor Einspillerja. Z vsem blatom kar ga zmore nemško besedje, so ga grdili in blatili prav po vandalski naravi. Kaj je pomagalo, če nas je sodišče oprostilo krivde? Kako je besnela takrat

iz ponosa. Ko nisem trobil ž njimi v isti rog, trdili so, da sem se izneveril naši sveti domovini, da nečem več živeti narodu svojemu.

Tudi teh ni več. A tudi njim mir, tudi njim! — — —

* * *

Mir vam vsem, ki ste se borili z menoj za iste uzore, ki ste stali z menoj v istih vrstah ter ste pali pred — menoj. . . Ko besni vihar, pade ta ali oni dob, nemara vsi, — a nemara ostane ta ali oni. A ta je osamel. Povesi svoje listje. Osrčje mu začne razjedati uničujoči črv, dokler tudi njega ne podere. Dà, dà, kmalu pridem za vami, kmalu podere tudi mene vihar, — kmalu, kmalu!

* * *

Iz daljave, iz visokih lin mestnega zvonika mi udarja na uho zvonjenje. Kako turobno zvené glasovi zvonov v mrzlem, z meglo napolnjenem zraku. In jesenski piš raznaša te glasove daleč, daleč ter priča o njih, koji spé nevzdramno, večno spanje. . . A tam v daljni gorski vasici, v nizki s slamo kriti kočici kleči pred staro podobno Matere božje sključena, vela starka, prebira mej prsti debel molek ter žalobno šepeta: „Mir vsem onim, ki so odšli pred nami v deželo miru. . .“

* * *

Spominjam se, da sem videl nedavno v nekem samostanu neko staro uro, na kateri je stala suha, koščena ženska podoba ter je kaza-

„graška tetka“ proti Slovincem. Spominjamo se, da je razstavila na razstavišče zloglasna „Tagespošta“ ravno tiste številke, ki so psovale in grdile najbolj Slovence in „slovenski zločin“. Seveda, Slovenci so takrat mnogo pohajali razstavo, udeležili se je v velikem številu — in evo vam zlobnostitega lista: Slovincem je pred nos postavila vso nesnago, s katero je obmetovala slovensko ime. No, Bog je pravičen! Zdaj se je ravno istim našim klevetnikom pripetila še hujša nesreča. Volilca so ubili in ga vrgli v Muro. In to se je zgodilo tako rekoč pred obličjem zloglasne „tetke“. Samo zdaj se ne glasi na zloglasna svoja usta, ampak molči kot grob. — Če je eno gotovo, tedaj je to, da so sedaj vsa tista obrekovanja in grdenja pala na zločesto „tetko“ nazaj, ktera je takrat lučala na nas. Mi smo pač daleč od tega, da bi oračali ednako z ednakim, kar bi nam bilo prav lahko, samo konstatovati nam je danes to žalostno dogodbo in opozoriti hočemo „graško tetko“ na njeno zlopočetje. Nesreča ne počiva! Bog pa je pravičen!

(Židovska baharija). Vsled ugodnejših gospodarskih razmer, dobrih letin in višje živinske cene se je izboljšalo v Avstriji gospodarsko stanje, toliko, da je v državnih blagajnicah nekoliko preostanka, kakor je razlagal v državnem zboru finančni minister, kar so židovski listi, na čelu jim „N. Fr. Presse“ bahato obesili na veliki zvon in vse preveč hvalili, posebno ministra, ki ima pri tem malo zasluga, in koalicijo, ki jih ima še manj. Da je pa to židovsko bahanje čisto odveč, ve vsak človek. Ko bi naše denarno stanje res tako dobro bilo, imeti bi morali tudi kaj zlata že med svetom, vsaj imamo zlato denarno veljavo — na papirji! „N. Fr. Presse“ meni, da se bodo sicer denarne razmere v Avstriji še izboljšavale, toda koalicija mora še dalje ostati, in čujte zvito lisico, tudi „die Herren Slovenen“ jej morajo zvesti ostati, in za pet ran božjih nikar kaj tacega terjati, kakor je ta nesrečna celjska gimnazija.

(Take-le Nemce imamo). — Prijatelj našega lista, poslal nam je dopisnico, da prepričamo cenjene naše čitatelje, kaki Nemci bivajo v Št. Petru. Dopisnica je doslovno: Lieber Freundin! Mit meine zeilen dir lassen Ser Schen Grüßen, und theilen dir mit das Ihre vater chat cheite mit die Ihre Frau, bei mir Gewesen, zum Bahnzüge zu erwarten wurde, Sind dem Herrn Jos Roter vlg Blaß, dobrizen als Hopfen schtange zu verkaufen chat, um 90 fl. — Dann ich Gebe dir bekand da ich werde dem Mitwoch 10/10 In St. Peter mit dem zug in früh komen. zum a. Schribar So Ersuche Gefl. du komen auch dorten St. Peter zu Schribar, Ich Gernen mit dir was zu Reden soll. — Ihre vater chat vielle sache

joč redke ribje zobe, mahala enakomerno z lesketajočo koso. Dozdevalo se mi je, da hoče mahniti po meni.

* * *

Čez ovenélo, mrtvo polje brijejo jesenski vetrovi. Na nebu, — nizko, malone pri zemlji, — visijo sivi oblaki. Mrzlo je. . . Listje dreves je že večinoma odpalo. Gole veje ravnodušno zró v nebo, sanjajoč o zlati pomladi, o rojih ptic, ktere so žvrgolele za poletja v vejah. A zdaj jih ni! — Le ciprese so zelene. V njih nizko povešenem listju se glasi tajen šepet nalik pesmi žalostniki. . .

Na grobovih trepečejo luči. . . Iz daljave pa done zvonovi. — Vsi oni, katere sem ljubil, kateri so me umeli, vsi oni so mrtvi, — mrtvi. . . A tudi oni že spé, ki so vračali ljubezen mojo s sovraštvom. Mir vam vsem, mir vsem!

Tudi jaz pridem za vami, že skoraj. . . že skoraj. . .

Nad grobovi šumé ciprese svojo pesem žalostniko.

— — — — —
Hej, kaj smo mi? Umbra sumus et pulvis. Prah smo in pepel, in sence, ki begamo nekoliko časa po dolini solz, da potem izginemo brez sledu, brez sledu!

erkleren chabe. Schlüssen meine Schreibens u. Bitte komen dorten zu Gewüss? Sich entschuldigen. Grüßen als Euch. Dir. Linij F . . — O ti sad posilinemške šole. Radovedni smo, se li bode zabliskalo zaslepljenemu piscu, da bode uvidel, da to kar ni, ne more biti in da se šteje za Nemca le sebi v sram, drugim pa v zabavo.

(Kaj se pravi zagrizenost naših iredentovcev) na Primorskem, o tem so nas poučili prav dobro zadnji dnevi. Skoraj neverjetno je, s kako predrznostjo in divjostjo božajo ti ljubljenci in gojenci naše države njene naredbe. Vlada je odpravila kaplo krivice, ki se godi Slovincem, ter je ukazala sodiščem, da morajo s slovenskim ljudstvom, ki je v ogromni večini, poslovati v slovenskem jeziku, pri tem je tudi naložila uradom, napraviti poleg laških tudi slovenske napise. In proti tej naredbi se je vzdignila vsa lahonska „kultura“, — s tako nesramnostjo, ki je najti samo pri najnižjih in najskrajnih slojevih. Pri nekem sodišči niso mogli dobiti delavca, da bi obesil novo tablo s tudi slovenskim napisom, tudi lestve niso dobili, tako, da je le po zvijači mogel sodni sluga obesiti novo tablo. Seveda slovenskemu delavcu se ni dalo tako naročilo, potem bi se Lahoni ne mogli pokazati. — Nekteri zastopi so se morali celo razpustiti, kar pa ni tako lahko, če gre za laške zastope. Predrznost teh „najzvestejših“ državljanov gre celo tako daleč, da pretijo vladi celo z odpadom. To so vam pravi pravcati „državovzdržajoči“ elementi. Kaj še hočemo? — Celjski Nemci gotovo odobrujejo tako početje.

(Zdaj pa vendar ne more) trditi več nikdo da na svetu ni vse mogoče; kajti pravi čudež je, če se celo Madžari potegujejo za slovenske vsporednice v Celji. In poleg tega še po prsteh okrcajo nemške lističe in liste, kazoč jim nezmišelnost, narediti iz tako male in malenkostne zadeve, ki še poleg tega spada samo v področje vzgoje — velikansko državno vprašanje. Tukaj je res enkrat pela šiba novo mašo. Pa kako je madžarski list s to šibo razkačil nemško prijateljstvo, kaže najbolj „graška tetka“. Kakor ljuta kača je sikala in zavrnila Madžare, rekši: Vi nimate nobene pravice, brigati se za celjske vsporednice. Seveda, če bi pa Madžari divjali proti nam, kako bi se ponašala s tem „graška lažiliberalna kača“, s prstom bi kazala na nas rekše: „To imate“ in Madžare bi še posebno pohvalila za to. — Sedaj pa sika z zlobnim svojim jezikom lažiliberalni strup, ki pa se nikogar ne prime, kakor nje same.

(Tudi listi iz Nemčije) obsojajo zadnje dni neumestno zlopočetje naših nemških prijateljev glede celjskih vsporednic. — Pravijo, da je bila velika pomota, da so Nemci toliko kričali zaradi par slovenskih razredov in napravili iz žabe vola ali prav za prav volka, ki jih zdaj hoče požreti. S tem so se sami stisnili v kot, iz kterege se ne morejo rešiti, ne da bi jih zasmehovali zaslepljeni volilci. Naprej ne vejo, nazaj ne smejo. — No, tega pouka bode pač najbolj vesel dr. Foregger, ki je s toliko učenostjo in temeljitostjo spisal znano knjižuro proti slovenskim vsporednicam. Po tem takem soditi, pač mora biti nemška temeljitost v Nemčiji malo drugačna kakor — v Celji. — Sicer bi prusovski listi ne mogli zmajevati nad sadom knjižure dr. Foreggerja, ki „najboljše je delo nemške temeljitosti sedanjega časa“.

(Obesil se je) Franc Celestin, gostilničar in posestnik v Celji. — Nesrečnežu se je baje zmešalo, kajti hodil je že več dni jako pobit in otožen.

Spodnje-štajerske novice.

(Presvetli cesar) je iz svoje privatne blagajne podaril 100 gl. za minoritsko cerkev v Ptujih.

(Premembe pri č. duhovščini). Č. g. Jan. Medvešek, kaplan v Škalah, je premeščen v Mozirje.

(Premembe pri učiteljstvu). G. Fr. Šijanec, učitelj na Cvenu, pride za nadučitelja v Veržej. G. J. Vrščaj, podučitelj v Št. Juriji na j. ž., dobil je enako službo na deški šoli v Ljutomeru. G. J. Jelovšek je dobil podučiteljsko službo na šoli ptujske okolice.

(Vabilo) k XV. občnemu zboru društva „Kmetovalec“ v Gotovljah, ki se priredi v nedeljo dne 28. oktobra 1894, v gostilni g. Hausenbichlerja v Žalci. Vspored: I. Sadna razstava. 1. Od 9. ure dopoldne, do 4. ure popoldne ogledovanje sadne razstave. II. Zborovanje. 2. Ob 4. uri popoldne otvorjenje zborovanja. 3. Vpisovanje društvenikov, oziroma vplačevanje društvenine. 4. Govor gosp. Beleta o napravljanju in zboljšanju sadjevca. 5. Okuševanje po gosp. J. Hausenbichlerju zboljšane sadjevca. 6. Nasveti. III. Zabava. 7. Zvečer godba in ples. Vstop k razstavi in zborovanju prost. Prostovoljna darila se hvaležno sprejemajo. Prijatelje sadjereje in kmetijskega napredka k prav mnogobrojni udeležbi prijazno vabi odbor. Opomba: 1. P. n. sadjerejci se uljudno vabijo, da razstavijo sveže, suho ali drugače pridelano sadje, orodje in druge pripomočke potrebne sadjereji. 2. Namen razstave ni tekmovanje po darilih, ampak spoznavanje tistih vrst, katere se smejo v razmnožitev priporočati. 3. Oglasila k razstavi naj se pošljejo vsaj do dne 25. t. m., sadje za razstavo pa vsaj do dne 27. t. m. gospodu učitelju A. Petriček-u v Žalci, kateri podaja tudi vsa druga pojasnila.

(Dramatična predstava), katero je priredilo bralno društvo v Laškem trgu, dne 14. oktobra t. l., je jako krasno uspela. Dvorana bila je polna, in obe igri „Dragocena ovratnica“ in „Bob iz Kranja“, igrali ste se res nepričakovano dobro, ter ste občinstvu jako ugajali. Posebno se je dopadala stara, a vedno še lepa in za diletantske odre jako pripravna veseloigra „Bob iz Kranja“. Bralnemu društvu za Laški trg in okolico moramo res čestitati, da ima toliko tako izvrstnih močij, ter upamo, da kmalu zopet priredi kako enako zabavo.

(Laški trg). „Bralno društvo za Laški trg in okolico“ zboruje dne 28. oktobra t. l. ob pol štirih popoldne, v društveni sobi, s sledečim vzporedom: 1. Poročanje o društvenem delovanju. 2. Poročilo blagajnikovo. 3. Poročilo knjižničarjevo. 4. Dopolnilna volitev dveh izstopnih odbornikov. 5. Razni nasveti.

(V Loki pri Zidanem mostu) je bila v nedeljo 14. t. m. sadna razstava.

(Na Bizeljskem) so osnovali, če je nemškimi časnikom verjeti, Raiffeisenovo posojilnico, nemško ali slovensko ne vemo.

(Prepovedan semenj). Okrajno glavarstvo v Brežicah je bilo prepovedalo semenj na Planini dne 15. t. m., ker še občina ni oskrbela pravega prostora in ne gleda na potrebne uredbe.

(Uboj). Kmetijski fant Bračič, sin občinskega tajnika v Št. Jarneji pri Konjicah, je v jezi ubil opekarja Strmškega.

(Strela) je udarila v hlev posestnika Hlastana v Dobrovi pri Rajhenburgu in mu vola ubila. Druga živina je ostala zdrava, toda hlev, ki je bil vendar za 300 gld. zavarovan, je zgorel.

(Nova pošta) se odpre pri Št. Bolfenku v Slov. Goricah; imela bode zvezo s Št. Andrašem, oz. s Ptujem.

(V Podsredi) so v nedeljo blagoslovili kapele sv. križevega pota.

(Kako se nemškutarski župani vedejo). Župan pri sv. Lenartu v Slov. goricah, je bil sodnijsko na 25 gld. obsojen, ker je bil v krčmi v Cmureku letos po leti razžalil deželnega inženirja, ter ga psoval, da je jud.

(Ljutomer) (I. realka). Letos po leti se je razširila govorica v naši okolici, izhajajoča od nepoklicanih faktorjev, da bode nehala tukajšna zasebna šola I. realka, ki se vzdržuje iz ustanove nepozabljivega nam dobrotnika dr. Gottweisa, češ, da se ne bodo učenci v taisto šolo več sprejemali. — Ker mene stariši, ki hočejo svoje dečke pošiljati v to šolo, pogostoma povprašujejo, ali je na tej govorici kaj resničnega, objavljam s tem, vsem dotičnim interesentom in starišem, da I. realka, kot taka, bode še za naprej obstala tako dolgo, dokler je ne bodo višje šolske oblasti preustrojile v meščansko šolo, in da se bodo učenci v ta razred, kakor navadno, tudi zdaj po jeseni, po godu vseh svetnikov sprejemali in vpisavali. Stariši poslužite se torej te šole za blagor svojih otrok! J. K.

(Na lastne noge se moramo postaviti). Na ljutomerskem polji je, kakor je že zadnjič

dopisnik poročal, veliko gasilnih društev, katera vodijo slovenski mošje in mladenči. Ta društva so se hotela prej pridružiti štajerski gasilni zvezi v Gradci, toda so jej le — kakor je naravno in pravilno — dopisovala v tistem jeziku, katerega doma rabijo, v svojem milem materinem jeziku. Ponosni Gradčani so se pa postavili na svojega nemškega ogulenelega političnega konja in rekli: „niks bindiš“. Kaj so na to storili vrli gasilci na ljutomerskem polji. Pustili so graške „niksbindišerje“ na miru in sami napravili „Zvezo ljutomerskih gasilnih društev“, ki je imela, kakor se je že poročalo, svoj obilno obiskani prvi shod na Cvenu pri Ljutomeru. — Te vrle ljutomerske gasilce naj bi tudi druga društva posnemala. Tudi kmetijska društva na spodnjem Štajerskem naj bi napravila svojo slovensko zvezo, enako kakor so že posojilnice in učiteljska društva pri svojih slovenskih zvezah, in se za Gradec, za ta nehvaležni Gradec tako malo brigajo, kakor za lanski sneg.

(Ponesrečen vojaški begun). Iz konjiške vojašnice v Mariboru je pobegnil novinec Anton Flisek iz Litije. Ko je hitela patrola za njim in ko je Flisek bežal preko železniškega tira, ga je povozila lokomotiva in poškodovala tako hudo, da je umrl kmalu potem v vojaški bolnici.

(Vabilo) h koncertu, katerega priredi „Delavsko bralno in pevsko društvo“ v Mariboru s prijaznim sodelovanjem tamburaškega zbora mariborske čitalnice, dne 4. novembra 1894. v prostorih hotela „Nadvojvoda Ivan“, z jako mnogo vrstnim vspeedom.

(Na deželni podkovski šoli v Gradci) je več ustanov po 50 gld. razpisanih; za nje se je treba pri deželnemu odboru do 10. t. m. oglasiti.

Druge slovenske novice.

(Slovenski pesnik S. Gregorčič) je praznoval 15. t. m. petdesetletnico svojega rojstva. Bog ga živi še mnogo let!

(Novo posojilnico) so ustanovili v Horjuju pri Vrhniki.

(Iz Litije) se nam poroča: Radi ustanovitve posojilnice smo imeli pri nas zadnje čase več zborovanj in posvetovanj, ker smo hoteli ustanoviti denarni zavod. Zčaj smo stvar toliko dognali, da je posojilnica zrela za registrovanje. Stvar je skoro povsodi taka, da ni lahko novi posojilnici pridobiti veljavne in težke moči. Te navadno še le potem pristopijo, kedar vidijo, da je zavod že na trdnih nogah.

(V Št. Jarneji) je g. A. Bučar iz Brezovice, pridelal letos že 30 veder vina iz svojih ameriških nasadov.

(Socijalisti) tudi na Kranjskem svojo srečo poskušajo, pa jim povsodi, kjer zborujejo, spodleti; največ pristašev imajo v Zagorji pri Savi.

(Sladkorno peso) nameravajo na Dolenjskem saditi, ker ima žito tako slabo ceno. Da se pa stvar na vse strani prevdari, bode kranjska kmetijska družba v sporazumljenji z deželnim odborom, sklicala potovalen shod na Dolenjskem, kjer se bode cela zadeva javno obravnavala.

(Premije za govejo živino) so se delile 16. oktobra v Žužemberku na Dolenjskem, 24. okt. na Razdrtem na Notranjskem in 29. t. m. se bodo delile v Moravčah na Gorenjskem.

(V črnomaljskem okraju) je še vedno pomanjkanje učiteljev; sicer je pa na Kranjskem le malo mest praznih, od kar se na učiteljskih vsako leto še precej kandidatov izuči, in od kar se malokdaj kje nova šola ustanovi ali obstoječa razširi.

(Trtnici v Draščah) pri Metliki bode kranjski deželni odbor naklonil v trtah izdatno podporo.

(Metliška posojilnica) namerava dati 1000 gld. prispevka za zgradbo belokrajinske železnice.

(Državna podpora) za elementarne nesreče znaša 6000 gld., (toča, mraz) l. 1895. na Kranjskem, zlasti v političnih okrajih: Črnomelj, Kočevje, Krško.

(Kako se nam je bila zima napovedala). Po lepih jesenskih dneh začelo je 15. t. m. deževati, bliskati in grometi. Vmes pa je začel sneg iti, kakor bi bil človek cape trgal. Padlo je bilo snega kakih 5 cm. na debelo. Toda drugi

dan je večinoma zginil in od takrat imamo megleno jesensko vreme.

(Velikodušna volila). V Ilirski Bistrici je umrl dne 11. t. m. tamošnji posestnik Ivan Evangelist Tomšič, ki je volil lepe svote za narodne in druge dobrodelne namene in sicer: Čitalnici v Il. Bistrici 1500 gld.; krajnemu šolskemu svetu v Trnovem 1500 gld.; ustanovi za jednega dijaka v Il. Bistrici ali iz okraja 2000 gld.; ubožnemu zavodu v Il. Bistrici 2000 gld.; cerkvi v Bistrici 1500 gld.; cerkvi v Trnovem 300 gld.; redovnicam v Trnovem 200 gld.; za večne sv. maše v Il. Bistrici 3500 gld.; revežem v Bistrici 100 gld.; „Narodnemu domu“ 100 gld.; „Slovenski Matici“ 100 gld.; „Ciril in Metodovi družbi“ 200 gld.; „Radogoju“ 100 gld.

(Nemškutarjem je vse dovoljeno). Znani germanizator, deželni šolski nadzornih dr. Gobanc v Celovci se je pri deželni učiteljski konferenci na Koroškem utikal tudi v politiko, povdarjavši, da slovenska politika na koroškem šolstvu ne bo škodovala. Gotovo ne; škodovala bode le nemškutarskim težnjam in principom takih pedagogov, kakor je on.

(Na Goriškem) je vsled prizadevanja ljudomilega nadškofa veliko vikarijatov povzdignjenih v duhovnije, uživajoče z župnijami enake pravice.

(Podporno društvo za slovenske velikošolce na Dunaji) prejelo je sledeče darove: I. Iz Ilirske Bistrice po gospodu c. kr. sodniku Josip Kovaču 10 gld. Darovali so: gg. Josip Kovač, c. kr. sodnik 3 gld., Rahne Janko, c. kr. notar 3 gld., Terbuhovič pl. Eugen, sodni pristav 1 gld., Valenčič Ivan, veleposestnik v Trnovem 3 gld. II. Iz Idrije poslal je g. stud. iur. Jakob Kogej dvajset goldinarjev 50 novč. Darovali so: gg. Josip Šepetalec, trgovec 1 gld., Val. Lapajne, trgovec 1 gld., Pavl in Janez Gruden, posestnika 2 gld., dr. Netušil, rudniški zdravnik 1 gld., Drago Lapajne, trgovec 1 gld., Vaclav Selmich, poštni uradnik 1 gld., Dragotin Šinkovec, sodni kancelist 1 gld., Leop. Urbas, upok. uradnik 1 gld., Nevesekdo 50 kr., vč. g. Janez Bolk, župnik na Ledinah 1 gld., „Del. bralno društvo“ v Idriji po g. J. Kogej 10 gld. III. Iz Novega mesta prejelo je društvo po gospodu Šešek, pravniku na Dunaju, dvainšestdeset goldinarjev 50 novč. Darovali so sledeče dame in gospodje: Matija Avsenik, posestnik 50 kr., Avgust Bele, poštni opravitelj 50 kr., Benkovič, mestni vikarij 1 gld., Bergman, lekarnar in posestnik, 1 gld., Brunner Fani, posestnica 1 gld., N. Cindro, farmacevt 50 kr., dr. Peter Defrancesci, primarij bolnice usm. bratov 3 gld., dr. Franc Detela, gimn. ravnatelj 1 gld., Rajmund Doležalek, sodni pristav 50 kr., Ivan Fon, gimn. profesor 1 gld., Rihard Frank, kanonik 1 gld., Henrik Frankovič, sodni pristav 2 gld., dr. Karol Gestrin, sodni svetovalec 1 gld., dr. Gerdešič, okrožne sodnije predsednik 5 gld., dr. Grossmann, odvetn. koncipijent. 50 kr., dr. Silvin Hrašovec, sodni avskult. 50 kr., Ladislav Hrovath, umirov. gimn. prof. 50 kr., Anton Jarc, trgovec in posestnik 1 gld., France Jeraj, gimn. profesor 1 gld., Anton Kastelic star., posestnik 50 kr., Anton Kos, posestnik in gostilničar 1 gld., Majer Ana, upraviteljica 50 kr., Majzelj, posestnik in gostilničar (Bela cerkev) 50 kr., dr. Josip Marinko, gimn. profesor in katehet 2 gld., Mohar Martin, posestnik 1 gld., Neimenovan 1 gld., Alfonz Oblak mlajš., trgovec 50 kr., Pausar Adolf mlajš., trgovec 1 gld., Pausar Adolf starejš., trgovec 1 gld., Pavček, posestnik 1 gld., Perko Franc, župan in trgovec 1 gld., Poljanec Ivan, gimn. prof. 1 gld., dr. Albin Poznik, notar 1 gld. Povše Franc, kanonik 1 gld., M. Poljak, župni upravitelj (Št. Mihelj) 50 kr., Marija Rozina, posestnica 1 gld., Karol Rozman, gostilničar in posestnik 1 gld., Ruprecht, lekarnarja soproga (Trebno) 50 kr., Seidel, posestnik in trgovec 1 gld., Otmar Skale, živinozdravnik 1 gld., Sofija Skedl, odvetnikova vdova 2 gld., Simon pl. Sladojevicki, lekarnar 1 gld., dr. Jak. Schegula, odvetnik 5 gld., dr. Karol Slano, odvetnik 5 gld., Tomažič, poštni upravitelj 1 gld., Trdina Ivan, umir. gimn. prof. 50 kr., Vaclav Tuček, posestnik in gostilničar 1 gld., Umek Okiški, posestnik 1 gld., Peter Urh, inful. prošt 1 gld., Vrtačič, načelnik mestne garde 1 gld., Zavrl, šolski voditelj (Stopiče) 1 gld., Žgur Anton, župnik (Bela cerkev)

50 kr. IV. Iz Postojine poslal je gospod Peter Kraigher, trgovec petdeset goldinarjev, katero svoto so darovali sledeči rodoljubi: gg. J. Kuttin, trgovec 1 gld., dr. Ivan Eržen, okrožni zdravnik 5 gld., Ferdo Gaspari, c. kr. živinozdravnik 1 gld., Peter Kraigher, trgovec 1 gld., J. Lončar, trgovec 3 gld., dr. Dragotin Treo, odvetnik (letos že drugi dar) 5 gld., R. Šeber, tiskar 1 gld., dr. Jul. Kotzmuth, c. kr. okr. zdravnik 1 gld., F. Jurca, trgovec 5 gld., Anton Ditrich, trgovec 1 gld., Marquis Frd. Gozani, c. k. okr. glavar 1 gld., V. Parma, c. k. okr. komisar 1 gld., Karol Schwabe, c. k. gozdni komisar 1 gld., Jan. Ružička, višji geometer 1 gld., F. Arko, posestnik 1 gld., Al. Burger, posestnik 1 gld., F. Vičič, župan 1 gld., Janez Jež, posestnik in trgovec 1 gld., Ant. Vodopivec, c. k. poštar 1 gld., Gust. Omahen, notar 1 gld., Jos. Orešek, c. k. komisar 2 gld., Al. Kraigher, trgovec 1 gld., Jos. Dekleva, trgovec 10 gld., Jos. Inocente, trgovec 2 gld., Primožič, učitelj 1 gld. V. Slednjič so darovali: g. dr. Urban Lemež, advokat v Slov. Bistrici 3 gld., č. g. Miloš Šmid, župnik v Solčavi (letos že drugi dar) 4 gld., g. Adolf Sluga v Klanjcu 3 gld., g. Val. Oblak, c. in kr. nadporočnik v Št. Pölten 3 gld., g. Fran Pečnik, voditelj bolniške lekarne sester Elizabetink na Dunaji 3 gld., g. Kristijan Radislovič, posestnik v Mödlingu 2 gld., g. Fran Svetič, vzgojevalec na Dunaju 3 gld., g. dr. Mat. Velca, c. kr. komisar pri ravnateljstvu poštne hranilnice na Dunaju 3 gld. Vsem imenovanim nabirateljem in darovalcem bodi izrečena iskrena hvala za toliko blagodušnih darov. Bog plati! Daljne darove sprejema vč. g. dr. Fran Sedej, c. kr. dvorni kapelan in ravnatelj v Avguštineju na Dunaju, I. Augustinerstrasse 7.

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) se je sešel dne 16. t. m. Predložil se mu je načrt kazenskega zakona, kateri se je izročil dotičnemu permanentnemu odseku v poročilo. Potem hoče dognati več postav za preosnovo civilnega pravnega reda. Istotako imajo priti na vrsto razne gospodarske predloge, kakor n. pr. obrtna postava in postava o lokalnih železnicah. Božične počitnice trajale bodo baje do srede meseca februarja, v katerem času se snidejo deželni zbori. — Finančni minister je že v prvi seji predložil državni proračun, ki kaže nekaj preostanka. Pohvalil se je o državnih dohodkih l. 1893., ki so bili večji, kakor se je pričakovalo.

(Nov državni monopol). Kakor država tabak in sol sama prodaja, tako hoče v bodoče tudi žganje in špirit sama na debelo prodajati. Izdelovanje se bode pač fabrikantom in kmetovalcem prepustilo, a od njih bode država vse pokupila, sčistila in na debelo trgovcem in krčmarjem prodajala. S tem upa več dobička napraviti, kakor ima zdaj davka od žganih pijač. Tudi pravi, da bode sčističeno žganje ljudskemu zdravju manj v kvar, kakor razne sedanje žlabudre.

(Mirovni sodniki). Vlada je gospodski zbornici predložila zakonski načrt, pa katerem bi se po občinah vpeljali mirovni sodniki, ki bi v prepirih za majhne denarne zneske razsojevali. Dobra misel!

(Nov domovinski zakon). Vlada je državnemu zboru predložila načrt novemu domovinskemu zakonu, ki določa, da zadobi davkoplačevalec domovinsko pravico tam, kjer prebiva deset let, nedavkoplačevalec pa če prebiva petnajst let v kaki občini.

(Več zaupanja zahteva nova vlada), t. j. namesto 50.000 dispozicijskega fonda, naj bi se jej 100.000 gld. dovolilo. S tem denarjem se podpirajo najbolj vladni časniki.

(Luegerjeva petdesetletnica). V nedeljo 14. t. m. so vse protisemitske frakcije na Dunaju kaj slovesno praznovala petdesetletnico vodje krščansko-socialne stranke dra. Karla Luegerja. Prirejene slavnosti so bile tako velikanske, da takih še ni bilo na Dunaji. Pokazalo se je, da je Lueger najpopularnejši mož na Dunaji. Tudi Slovani smemo vrlemu možu čestitati k temu dnevu, ker je vsem narodom pravičen politik, ki se je pri raznih prilikah potegnil za naša prava. Na mnogaja ljeta!

(Za občeno volilno pravico) se potegujejo delavci na svojih shodih nepretrgoma, zlasti na Dunaji. Še v Celji (v okolici) je bil 14. t. m. shod, pri katerem so se delavci v slovenskih in nemških govorih potegovali za to.

(Gospodarske zadruga), ki prodajajo pridelke svojih zadružnikov, utegnejo ostati tudi v bodoče brez davka, kakor je sklenil odsek državnega zbora, ki se posvetuje o davčni osnovi.

(V Klosterneuburgu) na Dol. Avstrijskem je umrl ondotne vinorejske šole ravnatelj baron Babo, velik strokovnjak v vinorejstvu.

(Za ustanovitev poljske gimnazije v Tičinu) na Sileškem se hočejo Poljaki potegovati. Slovenci jim jo gotovo bolj privoščimo, kakor so nam nekateri poljski listi celjski gimnazij privoščili.

(Ogerska duhovščina) predloži kralju prošnjo, da poslednji ne odobri cekveno-politiških predlog. V tej prošnji pravi: „Naj Bog okrepi dušo Njeg. Veličanstva! Naj mu bodo pred očmi sijaj svete krone, vera njegovih slavnih prednikov, prihodnje zveličanje njegove duše, da v velikem odločilnem trenutku da svojo besedo za resnico katoliške cerkve, za blagor in srečno bodočnost domovine in za svojo lastno rešitev“.

Ogled po širnem svetu.

(Italijani) še vedno preže na avstrijska tla. Kakor je poročal „Slovanski Svet“, posvetovalo se je društvo „Circolo Garibaldi“ v Milanu o napadu na avstrijska tla; zborovanja so se udeležili tudi zaupni možje iz Trsta, Tridenta in Dalmacije.

(Pruskim Poljakom) so začeli zopet stopati na prste. Vlada bode menda s škofom vred prepovedala duhovnikom učiti krščanski nauk v poljskem jeziku. Stara pesem: Nemeč hoče vedno in vedno zatirati Slovana.

(Na Bolgarskem) so v srednje šole zopet uvedli učenje ruskega jezika.

(V Belgiji) so pri državno-zborskih volitvah zmagali klerikalci in socialisti; liberalci so sramotno propadli. No, če so belgijski liberalci take barve, kakoršne imamo v Avstro-Ogerski, jim to iz srca privoščimo.

(Ruski car) je neozdravljivo bolan. Pričakuje se vsaki dan najhujše. Nekateri listi že poročajo, da umira.

Dopisi.

Iz Konjic. Žal Vam je lahko, gospod urednik, da nimate vrh pohorskih gorá prijatelja puščavnika, ki bi iz ptičje perspektive in z oboroženim očesom opazoval nemškutarje to in onstran Pohorja ter Vam poročal o njih dejanji in nehanji. Zvedeli bi marsikaj zanimivega in skrivnostnega, kar sicer ostane v temi pozabljivosti. Zadovoliti se morate toraj z neokretnim poročevalcem, ki životareč v vsakdanji nižini nima puščavniške skušenosti in zvedenosti, pa tudi ne časa, da bi češče se oglašil v Vašem cenjenem listu, razkrivajoč pregrehe nemškutarstva v naši prijazni, vinorodni dolini. Tu je pač Vaša ljubezniva židovsko-nemškutarska koleginja v Celji srečnejša od Vas. Sicer so le spačena poročila o dvomljivih volilnih zmagah „vkljub strastnim protiahtacijam Slovencev“ (!); pōdli napadi na konjiškega nadžupnika; obrabljene psovke na pohlevne Slovence, ki v svoji dobrosrčnosti polnijo vednolačne nemškutarske žepe, in v primanjkanji druge tvarine, kaka nočna rabuka ohmeljenih nemško-nacijonalnih fantičev v Vrbnikovi gostilni, vendar vse to je dobrodošla hrana, s katero zalaga širokoustni konjiški „žurnalista“ dolgojezično „vahtarco“. Nedavno jo je pa spravil v vidno zadrego. Navajal je imena novo izvoljenih občinskih odbornikov pragermanskega pokolenja na — itsch in — egg. Da je zmanjkalo pri obilici teh „igg“ in „egg“ v Rakuševi tiskarni črke „g“, je lahko umevno. Pa bistroumni stavec pomagal si je brzo. Vzel je namesto „g“ podobno četudi nenemško črko „y“, tako da je nastal iz Besenschegga Besenscheyg, iz Werbnegg-a Werbnegy itd. S tem pa je globoko razžalil dotičnike, oskrunjavajoč na ta način

njih krasna germanska imena; kajti Besen-šejk doni celó njim preveč indijansko.

Ker že govorimo o „vahtarici“ in njenem konjiškem dopisniku, omenim naj dopisa, ki je nedavno obudil med tukajšnim občinstvom veliko pozornost in deloma tudi nevoljo. „Vahtarca“ pisala je namreč v dopisu iz Konjic med drugim sledeče: „Zvečer priklatil se je v Vrbnikovo gostilno gospod, ki je brez uzroka razgrajal in udrihal s palico po sobi. To je že navada tega gospoda, da neljube mu osebe psuje; pozabi pa, da zadostuje najmanjša ovadba, da pride pod ključ. Gostilničar je tokrat še spregledal temu prenapetnežu in ga ni posadil pred vrata, dvomimo pa, da se bode vdrugič v enakem slučaju skazal tako velikodušnega“. Nehvaležnost je zahvala sveta in tudi „celjske vahtarice“! vzdihnil sem beroč te vrstice. Kajti mož, kojega bi „vahtarca“ in njen dopisnik dvomljive resnicoljubnosti imela rada pod ključem, ni bil nikdo drugi ko „nemško-nacijonalni“ gospod Vojtek W., navdušen in velevpliven pristaš spodnještajerske nemškutarske stranke, ki si je pridobil za konjiško nemštvo zaslug, da v tem oziru vsi drugi kričači niti vredni niso, zavezati mu jermena na njegovem obuvalu. Bil je dolgoleten marljivi so-trudnik „vahtarice“; bil je ljubljenec njen in vseh nemškutarskih veljakov, dokler ni otemnela njegova slava pod trumo razkačenih konkurznih upnikov. Kaj mar „vahtaričnim“ renegatom prijatelj v nesreči! Nekaterniki so bili tudi mnenja, in to je mogoče, da je „vahtarica“ sedla na limanice svojemu zanesljivemu poročevalcu, meneč, da je bil ta v nemški gostilni nemške goste psujoč gospod kak „bindišer“, ki seveda ne sme uiti brez madeža iz njenih umazanih pesti. Pa motila se je, ker je žugala svojemu najbližjemu somišlencu, da ga lahko spravi pod ključ. — Gospodu Werbnegu po domače Vrbniku, pa je „vahtarca“ svet evangelij. Kajti zapisal si je v srce njen zgoraj naveden opomin, kako naj v prihodnje izbaciva svoje nemške sotržane. Pri poslednjem nemško-nacijonalnem tepeži v njegovi gostilni kazal ni več potrpežljivosti in velikodušnosti. Ni ga samo izbacnil uglednega tržana, svojega nemškega tovariša in vsakdanjega gosta, da je nehote poljubil kamenito mater zemljo, nego poprej je prav „nach deutscher Sitte und deutschem Brauch“ z bikovko neusmiljeno naklestil njegovega rojstva nemške kosti. Boj, ki je bil nastal vsled različnih nazorov gledé zadnjih občinskih volitev, bil je vsestranski in žal s krvavim izidom; bojni krik odmeval je daleč izvan trga v mirni tihi noči. Kdo si še upa zanikati, da bojeviti sinovi nemških Konjic niso pristni potomci starodavnih Cimbrov in Tevtonov? „Duobus certantibus tertius gaudet“ (ako se dva prepirata, se tretji veseli), pravi latinski pregovor. Boga mi, da se jaz nisem veselil in smejal, kakor nekateri škodoželni nemškutarski tržani, temveč smilile so se mi razpraskane glave in otekli udje hrabrih junakov, še bolj pa so se mi smilile krasne oleandre pred gostilno in ne le meni, ampak tudi c. kr. žendarmeriji, ki je s posebnim zanimanjem pregledovala drugi dan njih obklestene veje in vršiče. Vidite, gospod urednik, da imamo tudi v nemških Konjicah hude krvave boje in ne le Kinezi in Japonci v daljni jutrovi deželi. Končam za danes s Kinezi in Japonci, v prihodnji številki pa hočem nadaljevati o nemških Konjičanah, ako Vam drago. Do tačas pa bivam Vaš stari prijatelj. Zafrkač.

Iz Vranskega. — Vidite, gospod urednik, tudi jaz Vam moram kaj počenčati. Na Vranskem je pač tako, kakor je kjer si bodi, da nikoli ni vsem po godu. Nekaterim opazovalcem je narodnost pri nas še vse premlačna, a drugim se vidi vse prenarodno, tako, da „somerfrišlerji“ žugajo, da jih zarad same narodnosti naše ne bode več na Vransko. Sedaj pa sodite kaj je resnica. Pa bodi si, kakor je. Vrančani ostanemo, kakoršni smo. Za narodne pravice smo se borili in se bodemo povsod, kadar in kjer bode umestno. Da bi pa iz zgol narodnosti kar plesali, tega pa ne. Ako se na Vranskem vmes sliši tudi kakšna drugačna, kakor slovenska beseda, to pač ne more kaziti narodni značaj vranskih Slovencev, kakor se ne kviri značaj dunajskih Nemcev, če se na Dunaji govori tudi drugače, kakor nemški. Kdor se roga nad narodnim vodenjem vranskih

Slovencev, smeši samega sebe in stori boljše, če prenese svoje delovanje na drugo bolj hvaležno polje. Takšno početje ni narodno, ker more le žaliti, pa ne spodbujati. Marsikdo bi za hrptom svetoval, sam pa nič storil. Takšnih junakov ne manjka nikjer. Kdor hoče narodni stvari koristiti, mora z vzgledom in dejanjem na dan. Pa kaj bi Vam še več kvasil, vsaj vem, da tudi moj glas ne gre v nebesa, kakor ne modrovanje onega dopisnika, ki je Vrančanom žugal z nemškimi renegati in jim svetoval, da bi v znak narodnosti plesali.

Pa še nekaj bi rekel: Narodnost je sicer lepa čednost, ako je združena tudi z gmotnim blagostanjem. In radi tega je dobro pozornost obračati i na gmotni obstanek — vzlasti letos, ko imamo z našim hmeljem tolikšno smolo, da se nam kar nič ne poljubi, v prosep naroda plesati, kadar bodemo pa hmeljske skrbi rešeni hočemo pa prirediti takšen ples, da bode kaj. Tudi našega plesa željnega dopisnika hočemo povabiti, da mu bode lažje. Dolej pa prosimo potrpljenja.

Iz Gornje-Radgonskega okraja. V nedeljo dne 7. oktobra sedel sem popoldne v lepem miru pred svojim hramom nad ptujsko cesto, ki vodi iz gornje Radgone proti Orehovcem. Pazljivo sem čital neko slovensko knjigo, katero sem si dopoldne v čitalnici izposodil. Rojaki, povem vam, gornjeradgonsko bralno društvo omislilo si je res prav izvrstne knjige. Čital sem neko teh lepih knjig. Nakrat začujem na cesti neki hrup. Tolpa ljudij pomikala se je po njej proti Orehovcem. „Voran die Schusterbuben“, potem nekaj mestnih „feuerberkarjev“, na čelu jim bedrasti, ne bedasti, Panter, ki pa ni to, kar ime pomeni. Peli so znano pesem: „Jetzt gema holt noch Nussdorf 'naus, da gibts a Hetz, a G'stanz“. To je vzbudilo mojo pozornost. Torej v Orehovce jih vodi pôt? Nerad sem se ločil od knjige, a vendar sem jo položil ter šel radoveden za njimi. Kaj li bo v Orehovcih? mislim si. No morda poizvem med potom. Korakal sem torej naprej ter se jezil nad slabo cesto, preroku v skrb izročeno. Ko pridem v slavne Orehovce, zapazim pred Bačkovim gradom na klopi prerokovo ženo, plakajočo, da se mi je v srce smilila. No, kaj vam pa je gospa? sem jo ogovoril. Reči sem ji moral: „gospa“, ker je žena imenitnega „gospoda“. In zdaj je nastal med nama sledeči pogovor. Ona: Zakaj pa ne bi plakala, ko sem tako sama, zapuščena? Jaz: Kje pa imate moža? Ona: Tam gori pri „Hajnži“ je in ga pije. Sklicaj je zopet svoje pajdaše in priredil nek „Feuerwehrest“ in ne vem kaj še družega. Tudi iz mesta jih je pozval nekaj. Ne vem, kaj je vsega tega treba. Jaz: To je čisto prav. Vaš mož je pač imeniten gospod in tu gori ga bodo gotovo mnogo slavili. Njegova čast in slava bode s tem mnogo pridobila. Ona: Kaj čast in slava? Ta nas ne redi. Delo in pridne roke, to je najboljša čast. A, žalibog mojemu možu ni nič za delo. Le pohajkal bi rad, veseljačil in rogovillil. Jaz pa moram polje in gospodarstvo oskrbovati in delati kakor črna živina. — Le poglejte me, kakšna sem. Glad in trpljenje mi zija iz obraza. Sama kost in koža me je. Moj Bog, kakšen konec bo iz tega? Jaz: Le potolažite se gospa. Vi delate z rokama, mož pa z glavo. Stuhatal bo še marsikaj pametnega, kar bo njemu in vam v korist. Ona: Ne, ne. Bojim se, da bo še zabredel na kriva pota in sebi, meni in otrokom nakopal nesrečo na glavo. Nič si ne da dopovedati. Vse moje prošnje, so bob v steno. Če bi le mogla zasledovati njegovo počenje! Pa ne morem. Jaz moram ostati doma, nikamor ne smem ž njim. Idite, idite, prosim vas, gori k „Hajnži“ in opazujte, kaj da počenja. Mene vedno skrbi, da nič dobrega ne bo iz njegovega delovanja zraslo. Jaz: Smilite se mi, gospa, in rad ustrezem vaši prošnji. Nazaj gredoč vam bom že poročal, kar bom slišal in videl. Z Bogom med tem“.

Odišel sem in krenil proti Simenčičevi gostilni, kjer se je imela vršiti, kakor sem ravnokar izvedel, neka veselica, od Bračkota prirejena. Ko pridem blizu, sem se moral skrivati, da bi me ne zagledalo oestro oko prerokovo. K sreči stoji pred hišo visoko drevo. Hitro sem splezal nanj. Dobro sem jo pogodil tako. Vse sem videl

in slišal, kar se je v sobi in zunaj godilo. Pripetati moram kar naprej, da ni bilo ravno nič slabega. A vendar ni bilo vse prav. Gasilna društva so res potrebna in koristna, če namreč izpolnjujejo svoj namen. A pripeti se večkrat, da so taka društva le sredstvo za druge namene. Tako je tudi v Orehovcih. Mislim, da orehovsko gasilno društvo nima nič opraviti z nemčurstvom in sovraštvom proti Slovencem. V nedeljo pa sem videl in slišal, kaj Bračko prav za prav namerava, ako priredi kakšen shod ali kako veselico. Skliče svoje privržence n. pr. Winklerja, Ocvirka, Krefta, Sattlerja itd., zlobno kmečko ljudstvo vkup in zdaj se začne hujskati, namesto, da bi se pomenkovali o društvenih in gasilnih zadevah in potrebah. Tako sem oni dan videl in slišal, da se o društvu in o gasilnih zadevah prav nič ni govorilo; pač pa so zbrani „hopmani“ v slabih govorih povdarjali, kako trdi „Nemci“ da so in kako malovreden je tisti, ki se ne sramuje slovenskega rodú. Mi smo „tajčarji“ so v enomer kričali. Pa ti „tajčarji“ so lomili tako nemščino, da se Bogu smili“. Tu se je zopet videlo, kako napačno je, če se otroci v šoli tako podučujejo, kakor Bračko in njegovi pristaši želijo. Le hitro z nemščino začeti, pravijo, slovensko otrok itak že od doma zna. No, pri teh „tajčarjih“ se vidi, kake nasledke ima taka vzgoja. Ti odrasli možje ne znajo niti nemški niti slovenski. Največ je kvasil seveda Bračko. Napival je vsem „nemškim“ „hopmanom“ in nazadnje še sebi. Pa mislite, da se je kedo najvišjega našega gospodarja, presvitlega cesarja, spomnil? Kaj še! To je vendar navada pri vseh veselicah in slavnostih, da se najprej nazdravi cesarju. Bračkotu pa to ni v misel prišlo. Neki gost je to napako hotel popraviti in začel govoriti o osebi najvišjega gospodarja. Bračko je mislil, da ta gost hoče njemu napiti in ga je pretrgal, češ, meni ni treba napivati. To vam je skromnost! Ko sem to slišal, me je popadel tak smeh, da sem skoro z drevesa padel. V ostalem pa nič posebnega ni bilo, kakor to, da se je precej vina popilo in da jih je mnogo pod mizo zlezlo. Tega pa se mi ni ljubilo gledati, zato je sem se tiho na tla spustil in se vrnil proti domu. Komaj pa sem bil kakih 100 korakov oddaljen, sem slišal neki hrup. Ko sem drugi dan povpraševal, kaj se je zgodilo, sem dobil odgovor, da so se „tajčarji“ stegli. S tem se je torej končala slavnost. Dober tek! Črešnjevčan.

Iz Zagreba. Lepo se razvija stolica hrvatske, kraljevi grad Zagreb. Od leta do leta vidiš v Zagrebu na stotine novih ali vsaj popravljenih hiš. Med najimenitnejša poslopja, ki se danes tu zidajo, so gledališče na trgu pred univerzo in „Starčevičev dom“ na cesti proti državnemu kolodvoru. Gledališče bode krasno poslopje, pravi kinč mesta, in bode stalo pol milijona. Tudi Starčevičev dom bode dostojno krasil mesto. Dalje v Zagrebu lepo napreduje šolstvo. Prihodnje leto na pomlad začelo se bode zidati na velikem prostoru za obrtno šolo, gimnazijalno poslopje in realka, tako, da bodo vse šole skupaj, kajti tu je že učiteljske in ženska nadaljevalna obrtna šola. Lepa je tudi nova deželna bolnica; v staro bolnico pridejo pa gluhonemi otroci z učitelji.

Dne 29. sept. je v Zagrebu delil zakrament sv. birme novi knezoškof dr. Posilovič. Ker pa ni bilo mogoče vsem birmancem podeliti ta zakrament, zato bode birma še 7. in 14. oktobra. — Slovenska gledališka umetnika gospod in gospa Borštnik uživata mnogo simpatij med brati Hrvati. Sploh pa hvalevredno napreduje hrvatska dramatika, posebno sedaj pod modrim vodstvom novega indentanta dr. pl. Miletića. Naj bi tudi mi Slovenci bili tako vstrajni kot so naši brati Hrvati!

Književnost.

(„17 čveterospevov za moške glase“) izdal Vekoslav Vavpotič, častni član muzikalnih društev. Na Dunaji 1894. Tako je naslov lični knjižici, ki je, prej ko je preteklo leto dnij, doživela takorekoč tretji pomnoženi natis. Knjižica je tiskana v Lipskem. Prvi natis obsezajoč sedem čveterospevov, poklonil je g. skladatelj in založnik

Vekoslav Vavpotič v dobrodelni namen, namreč „Podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji“. Ta blagi čin kaže celo blago srce skladateljstvo. Mnogo rodoljubnih mož in dam je vsled tega oglasilo se pri „podpornem društvu na Dunaji“ z večim ali manjim darilom. Po leti izišel je drugi natis z 11 čveterospevi, in zdaj na jesen presenetil nas je uže tretji natis z 17 skladbami. Te so: „Hymnus“ besede J. Stritarjeve, „Slovensko geslo“, besede A. Aškercove, „Dijaška“, besede J. Stritarjeve, „Da me ljubiš, dekle lepo“, besede J. Cimpermanove, „Olgi“, narodna pesen, „Tvoj spomin“, besede Pavline Pajkove, „Tolažba“, besede Pavline Pajkove, „Rožica“, besede Fr. Gestrinove, „Prošlô!“ besede Fr. Gestrinove, „Tujki“, besede Fr. Gestrinove, „Zdravljica“, besede J. Stritarjeve, „Ljubezni nisem nikdar Ti razkril“, besede Fr. Gestrinove, „Brez spanja“, besede J. Stritarjeve, „Prošnja“, besede Fr. Gestrinove, „Uživaj!“ besede Fr. Gestrinove, „Bratje v kôlo se vstopimo!“ besede S. Gregorčičeve, „Na zdar“. V predgovoru pravi skladatelj: „Stari pevec, bivši mnogo let pevovodja in kapelnik, pošilja te svoje pesmice v svet, da ž njimi razveseli in tolaži Slovence, ki ljubijo ob vsakterih prilikah milo petje“. „Moje pesmice so skromne; uglasilo jih je srce ob raznih prilikah, kakor je pač ob veselji ali žalosti zaigralo. Sprejmite jih blagohotno, dragi bratje Slovenci, vi pevci dijaki, a posebno vi blagi narodni učitelji naši. Z lepim petjem blaži se srce mladini, bistri se um, ter navdušuje za ideale. Bog daj, da bi moje skladbe vsaj nekoliko k temu namenu pripomogle! Ni dvomiti, da se bode skladateljeva želja izpolnila. G. Vavpotič dosegel je v Nemcih dosti hvale in slave, zakaj ne bi bil dobro sprejet v Slovencih, za katere je vnet, kakor je redkokedó.

Zahvala.

Vsem blagim damam, sosebno še g. M. Majdičevi iz Jarš, izrekajo srčno zahvalo, za veledušne darove, za napravo nove monštrance.

šolske sestre v Celji.

Javna zahvala.

Krajni šolski svet in šolsko vodstvo na Polzeli zahvalujeta se najtopeje vsem p. n. gospem in gospodom, ki so pripomogli, da se je tombola tako dobro obnesla, osobito pa visokorodni gospej Mariji plemeniti Pongratz, visokorodni gospej plemeniti Bien in gospodu Kukecu. — Bog plati!

Javna zahvala.

Slavna gornjesavinjska posojilnica v Mozirji blagoizvolila je prostovoljne požarni brambi na Rečici zopetno nakloniti podpore 100 gld., kateri znesek nam je ista že tudi izplačala.

Za ta veledušni dar izreka temu dobrodelnemu zavodu najsrčnejšo zahvalo

„odbor“

Rečica, dne 19. oktobra 1894.

(166) 1—1

Udova ali kaka bolj postarna oseba, bolj šega stanu, ki ima razum za celo gospodinjstvo, dobi prijetno službo. Kje pove upravništvo „Domovine“ v Celji.

Travnik

blizu Celja iz zapuščine ranjega g. Franc Kammerer-ja odda se za več let v najem. Natančnejše pogoje pove g. M. Vošnjak v Celji. (2—1)

Razglas.

Krajni šolski svet na Črešnicah (pošta Vojnik) naznanja, da bo dne 19. novembra tega leta ob 10. uri dopoldan v šolski sobi črešniški

zmanjševalna dražba

za stavljenje enorazrednega novega šolskega poslopja. Cela stavba je proračunjena na 6450 gld in se različna dela oddadó skupno ali pa tudi posebej.

(167) 1

Načelnik.

Mladenič

ki razume nekoliko o orglanji in mežnariji, želi vstopiti pri kaki večji fari kot pomočnik organistu, da se polno izvežba. — Ponudbe na Jožef Kluna, Štore pri Celju. (169) 1

Mlin na novo opravljen, hiša z gospodarskim poslopjem ter okoli 3 orale zemlje, na dobrem prostoru, blizu velikega trga in železnice, se prostovoljno vse skupaj za 1900 gid. proda. Polovica tega zneska se takoj zahteva, polovica se pa lahko uknjiži. Poslopje je vse zidano in z opeko krito. Natančneje pri Dragotin Jekl-nu, už. uradnik v Sevnici na Savi. (170) 1

Franc Čuden

ur ar

v Ljubljani

Glavni trg št. 25
priporoča

slav. občinstvu in posebno prečast. duhovščini, svojo bogato, največjo zalogo švicarskih žepnih ur, po najnižjih cenah, zlatih, srebrnih, nikelnastih in stenskih ur z nihalom (Pendeluhr), budilnic, verižic vsake vrste, prstanov, uhanov in vseh v njegovo stroko spadajočih stvari.

Popravlja naredim dobro, hitro, natančno in ceno. Poštna naročila izvršujejo se precej. Ceniki po pošti in brezplačno. V cenikih je natančneje popisano, koliko časa jamčim (garantiram) za katero stvar in kako zamjenjam. (168) 10-1

Naznanilo in priporočilo.

Naznanjam sl. obinstvu, preč. duhovščini, učiteljem, uradnikom, itd., da z dnem 1. novembra otvorim v Šmarji pri Jelšah

prodajalnico manufakturnega, specerijskega in mešanega blaga.

Dolgoletne skušnje po trgovinah prvih trgovskih hiš, kakor tudi zadostni kapital, dovoli mi, da bodem stregel redno z najboljšim blagom po nizki ceni.

Priporočam se za mnogobrojni obisk in zagotovljam, da se bodem potrudil vsakega želj svojih cenjenih strank.

V Šmarji pri Jelšah, 25. okt. 1894.

Z velespoštovanjem

Josip Forte,
trgovec.

(172) 1

Gospodom prodajalcem in pridelovalcem hmelja!

Priporočamo se za posredovanje in komisijonelno prodajo hmelja in zagotavljam najbolj reelno in solidno postopanje. — Na vsa vprašanja odgovorimo takoj.

Hugo Eckert & Co.

(130) 5-3

Zatec (Saaz), Češko.

V najem se odda

stanovanje z 2 sobama, kletjo, kuhinjo, jedilno shrambo in lepim vrtom; vse v najboljšem stanju na Logu nasproti Sevnici. — Ugodne pogoje stavi I. Gospodarič, mlinar, na Logu, pošta Radna. (156) 3-3

Učenca

(163) 3-2

jednega ali dva, ne pod 16 let, dobrih starišev, sprejme v uk

Matija Kalan, mizarski mojster v Celji.

Hiša

v Celji, Šolska ulica, z mizarsko delavnico je na prodaj zavolj prenehanja izvrševanja mizarske obrti. Več iz prijaznosti pri upravnistvu.

(161) 3-2

Divji in pravi kostanj

kakor tudi vse druge deželne pridelke kupuje po najboljši ceni

(158) **Anton Kolenc,** Celje. 2-2

Popolna

razprodaja

zaradi opustitve trgovine.

Moric Rauch

steklar v Celji, Rotovške ulice

priporoča svojo največjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinjših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirjih in brez njih.

Posebno pa opozarja slav. občinstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovejših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od priprostitih do najkрасnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in vsprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno. (134) 5-4

Gostilno

želim prevzeti ali kupiti v kakem mestu ali trgu na Štajarskem.

Več se zve pri upravnistvu „Domovine“ v Celji. (137) 3-2

I. C. Juvančič

posestnik vinogradov na Bizeljskem in vinska zaloga

v Šiški pri Ljubljani

priporoča svojo veliko zalogo mnogovrstnega vina:

Črno istrsko	gld. 13—18
„ „ „ „ „ „ „ „ „	20—22
Belo „ „ „ „ „ „ „ „	18—20
„ „ „ „ „ „ „ „ „	21—22
Stara hrvatska vina . . .	20—26.

Poskušnje samo od 56 l. više.

Za pristno vino se garantira

v vsakem obziru. (102) 5-5

Naznanilo in priporočilo.

Udano podpisani uljudno naznanjam, da sem odprl dne 15. septembra t. l. v Mozirji

trgovino specerijskega in manufakturnega blaga.

Moje dosedanje skušnje v prvih enakih trgovinah, potrební kapital in veselje do podjetja, daje mi upanje, da bodem v vsakem oziru zadostoval zahtevam.

Priporočam se č. duhovščini, gg. učiteljem in slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk in dajem zagotovilo, da bodem stregel vedno z najboljšim blagom in po nizkih cenah.

Z velespoštovanjem

Leopold Vukič,

(129) 3-3 trgovec v Mozirji.

Krško in Krčani

in Gurkfelder Gedenkblätter

s podobami, cena 1 gid.

ter

Spomin na Krško

(slike same), cena 30 kr., se dobe pri pisatelju g. **Iv. Lapajne,** v Krškem in po knjigarnah. (124) 3-3

„THE GRESHAM“

zavarovalna družba za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijsko: Dunaj, I., Giselstrasse 1., v družbeni hiši.
Filijala za Ogersko: Budimpešta, Franca-Jozeva trg 5 in 6, v družbeni hiši.

Aktiva družbe dne 31. dec. 1893	k. 131,435.657—
Letni zavarovalni dohodki z obrestni do 31. decembra 1893	23,942.149—
Izplačanja za zavarovanje, za rente in odkupe i. dr. odkar posluje družba (1848)	287,452.809—
Med letom 1893 je bilo od družbe izdanih 9633 polic v znesku	73,023.675—

Prospekti in cene, po katerih se ravna družba pri izdavanju polic in prijavnih obrazci dobe se brezplačno pri generalni agenturi v Ljubljani, Tržaška cesta 4 pri **GUIDONU ZESCHKO-tu.** (148) 12-3

Ob zimskem krmenji v hlevih!

Stroji za pripravljanje krme,

Stroji za rezanico,

Rezalnice za repo in krompir,

Drobeče in mečkalne mline,

Stroj za parjenje krme, Premakljive štedilne peči s kotlom za živinsko krmo itd.; dalje:

Stroji za robkanje (rušenje) koruze (turšice),

Čistilni mlin za žito (vejevnik),

Trieure sortirni stroji,

Stiskalnice (preše) za seno in slamo,

na roko, premakljive in nepremakljive izdeluje po najizvrstnejši, priznani najboljši konstrukciji tvrdka

F. MAYFARTH & CO.

ces. in kralj. izklj. privil.

tovarne za poljedeljske stroje, livarna železa in parne fužine

Dunaj, II., Taborstrasse št. 76.

(171) 8-1

— Ceniki brezplačno. — Zastopniki in prekupci se iščejo. —

JAK HELLER

posredovalna trgovina za hmelj

v Zatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob ustopivši hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Zatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20-9